

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1. September 1880.

29. Aargang.

Tale af Mælste Orson Pratt,

afholdt i Tabernaklet, Salt Lake City, den 21de September 1879.
(Fra «Desert News».)

Dersom de Forsamlede ville hørte mig
deres Opmærksomhed, vil jeg læse en Del af
Guds Ord, givet i disse sidste Dage, eller en
Del af en Abenbaring, given til Profeten
Joseph Smith i Harmony, Susquehannah
County, Pennsylvania i Marts 1829 om-
trent et Aar førstend denne Kirke blev oprettet.

„Men denne Slægt skal have mit
Ord gjennem Dig, og foruden dit Bid-
nesbyrd, tre af mine Ejeneres Bidnes-
byrd, hvem jeg vil kalde og bestille, til
hvem jeg vil vise disse Ting, og de
skulle gaa ud med mine Ord, som ere
givne gjennem Dig, ja de skulle vide
med Vished, at disse Ting ere sande;
thi fra himmelen vil jeg forlynde det for
dem. Jeg vil give dem Kraft, at de
maa se og stue disse Ting, som de ere,
og ingen Ander vil jeg give denne
Magt til at annamme dette samme Bid-
nesbyrd blandt denne Slægt, i denne
min Kirkes Begyndelse og Fremkomst
ud af Ørken, saa dejlig som Maapen og
ren som Solen og forferdelig som en
Hær under Banner. Og tre Bidners

Bidnesbyrd vil jeg udsende om mit Ord;
og se, hvo, som troer paa mine Ord, vil
jeg besøge med min Aands Abenbarelse,
og de skulde blive fødte af mig, nemlig
af Vand og Aand. Og Du maa vente
endnu en lidet Tid, thi Du er endnu
ikke ordineret. Og deres Bidnesbyrd
skal ligeledes gaa ud til denne Slægts
Fordommelse, dersom de forhørde deres
Hjarter imod det; thi en ødelæggende
Syøbe skal udgaa blandt Jordens Ind-
byggere og skal vedblive at udgaa fra
Tid til Tid, dersom de ikke omvende sig,
indtil Jorden bliver tom og dens Be-
boere ere fortærede og albedes tilintet-
gjorte ved min Tilmommelses hellige
Abenbarelse. Se, jeg siger Dig disse
Ting, ligesom jeg ogsaa sagde til Folket
om Jerusalems Ødelæggelse; og mine
Ord skulle denne Gang blive fuldbyrdede,
ligesom de hidtil ere blevne fuldbyrdede.“
(Pagtens Bog Side 130.)

Morgen vil det være to og halv-
tredindstyve Aar siden Herren tillod sin
hellige Engel at nedstige fra Himmelten

for at overlevere til den unge Mand, Joseph Smith, visse Plader, der havde Udsende af Guld og som varer fyldte med Indgravninger. Han erholdt disse Plader d. 22de September 1827, da han endnu næppe var 22 Aar gammel. Denne unge Mand var ikke lerd i Sammenligning med dem, der have faaet deres Uddannelse paa Højskoler og Universiteter, han var derimod en almindelig Landmands Søn og var ubekjendt med den religiøse Verdens Stridigheder, Læresætninger, Troesbekjendelser og Indretninger, som omgav ham, med Undtagelse af hvad han havde hørt fra Tid til anden i Egnen, hvor han Fader boede; han var fortsagt en ung Mand, der ikke kendte mere til Skrifterne end de fleste almindelige Ynglinge paa Landet af samme Alder. Og vi vide alle, at der findes kun meget saa iblandt Landmændene, som i en saa ung Alder — 21 Aar gammel — har Lejlighed til at erhverve sig nogen stor Kundskab angaaende de Lærdomme og Profetier, som Bibelen indeholder.

Det kan maa ske synes besynderligt for nogle af Eder, at Herren skulle vælge et saadant Redskab, og I kunde ledes til at spørge, hvorfor han ikke foretrak en Person, der formedest Undervisning og Uddannelse var mere duelig og havde større Kundskab om Menneskenes Lærdomme samt var mere bekjendt med Bibelens Indhold. I kunne maa ske tenke i Eders eget Indre, at dersom I skulle have valgt en Mand til at paabegynde Oprættelsen af Guds Rige her paa Jordens i de sidste Dage, vilde I, i Overensstemmelse med Eders bedste Bisdom og Dommekraft, visselig have valgt en Person, som var vel oplært og uddannet samt vel bekjendt med Dagens forskellige Læresætninger og Troesbekjendelser. Men Herren ser ikke med menneskelige Øjne, hans Tanker ere ikke lig vores Tanker,

ejeller ere hans Beje ligesom vores Beje. Derfor valgte han en Mand, der ikke stod i Forbindelse med nogen af Tidens religiøse Samfund, en Mand, som var ulyerd med Hensyn til Skrifterne og de forskellige religiøse Samfunds Lærdomme; kort sagt, han tog en Mand efter sit eget Valg, ligesom han saa ofte har gjort i Verdens tidligere Dage. Vi erindre alle sammen Tilsædet med David, hvorledes han blev valgt, kaldet og salvet til at være Konge over Israels Hus. Der fandtes syv andre Brødre af Isai's Sønner, der alle varer øldre end David, og de vare af et smukt Udsende og havde mere Erfaring end han; det er ganske sandsynligt at deres Maboer og Bekjendte vilde have valgt hvilken som helst af dem fremfor Ynglingen, der vogtede Faar. Men Samuel, som var en Herrens Profet, sagde, da disse Brødre kom frem for ham, den Enes efter den Aanden: „Herren har ikke udvalgt ham,” og vedblev at sige dette indtil de alle syv vare gaaede forbi ham, og da blev Spørsgsmaalet gjort: „Er der ingen Aanden,” eller „ere de unge Karle her alle sammen.“ Svaret var: „Den Yngste er endnu tilovers, og se han vogter Småkvæg.“ „Send hen og lad hente ham,” sagde Profeten Samuel. Han blev bragt ind, og uagtet han var „stjøn af Anseelse“, var han kun en Yngling, men han havde et ørligt og oprigtigt Hjerte og var ikke indvillet i de Traditioner og Fordomme, som omgav ham. Herren valgte ham, den hellige Olie blev udgydt paa hans Hoved og han blev salvet til at være Israels fremtidige Konge.

Herren havde i 1827 ingen Profet paa hele Jordens Overflade. Der fandtes ingen Samuel eller Nogen, som havde Profetiens Land; følgelig maatte Herren, istedetfor at sende en Samuel, udsende en Engel for at gjøre Valget.

Denne Engel, som jeg allerede har sagt, overlevereude Mormons Bogs Blader, tilligemed Urim og Thummim, til denne Yngling, samt gav ham Besaling om at være meget nøjagtig i at holde Herrens Bud; han sagde ham ogsaa, at han skulde gjøre med Bladerne, saaledes som han fra Tid til Tid maatte blive besalet, og ikke vise dem til Nogensomhelst, der maatte ønske at se dem, førend Herren gav ham Besaling til at gjøre det. Ulærd som han var oversatte han Skriften, som fandtes paa disse Blader, og lad mig her spørge: Er det fornuftigt at antage, dersom han, denne ulærde Yngling, havde gjort dette ved Hjælp af sin egen Visdom, at den vilde stemme overens med den jødiske Optegnelse i alle de Lærdoms-punkter, som den omhandlede eller som denne Oversættelse sagdes at indeholde? Vilde det være fornuftigt at antage, at denne ulærde, uersarde Yngling kunde have været i stand til at sidde ned og i en meget kort Tid skrive en Bog, der indeholder to Trediedele saa meget som det gamle Testamente, uden at mod-sige sig selv paa en eller anden Maade? Vilde det være fornuftigt at antage eller komme til den Slutning, at han kunde faa alle de Lærdomme, som denne Bog paa omtrent 600 Sider indeholder, til at stemme overens med det gamle Evangelium, som findes nedskrevet i det Ny Testamente, i Serdeleshed estersom der eksisterer flere tusinde forskellige Meninger iblandt Menneskene med Hensyn til denne Lære. Vi kunde ikke forvente noget Saadant. Desto mere uersaren en Mand er, desto mere ubuelig vil han ogsaa være ved Hjælp af sin egen menneskelige Visdom til at forsatte og skrive en sammen-hængende Historie, der foregiver at indeholde over et tusinde Aars Begivenheder — en Historie, der begynder med Kolonien, som kom til det amerikanske Kontinent

fra Jerusalem og fortsætter indtil Optegnelsen blev beseglet og gjemt i Jordens — et tusinde Aars Beretning om en Nation, ja, om to Nationer, der vare fjendtlige mod hinanden — en Beskrivelse over deres Krige og deres Rejsser frem og tilbage paa et saa stort Fæstland som Amerika — jeg siger, vi kunde ganske naturligt forvente, at en saa uersaren, ung Mand, vilde, ved Hjælp af menneskelig Visdom alene, faa sin Beretning om et saadant Land overmaade indviklet med Hensyn til Steder, Beliggenheder af Byer og Lande osv. Vi kunde kun paa en naturlig Maade forvente, at saadanne Modsigelser hyppig vilde forekomme i en ulærd Ynglings Bog.

Men hvad der endnu synes mere forunderligt er den profetiske Del af Mormons Bog — thi den er fuld af Profetier fra Begyndelsen til Enden. Den indeholder ikke alene Forudsigelser angaaende Begivenheder, som fandt Sted efter at den omtalte Koloni forlod Jerusalem, eller hvad der skete i Øabet af de 600 Aar før Kristus, eller det, som skulde ske efter Kristi Komme i Kjødet, men tillige Forudsigelser, som skulde opfyldes efter Kristi første Komme helt ned til Verdens Ende. Bogen er fuld af disse Profetier. Kunde Vi derfor fornuftigvis forvente Andet end at en uersaren, ulærd ung Mand, der var ubekjendt med profetisk Historie, vilde modsgive sig selv paa forskellige Steder i sin Beretning, for Ex. tale om en Begivenhed ved eet Tilfælde og forglemme den og tale om noget helt Forskjelligt ved et andet? Og atter, hvor skulde man finde en ung Mand, ubekjendt med den jødiske Optegnelse, som kunde faa alle disse Forudsigelser og Profetier til at samstemme med Jødernes gamle Profetier. Er det sandsynligt, at han kunde gjøre det formedelst sin egen Visdom og Dygtighed? Jeg tror det ikke.

Alle di-se Ting ere derfor, forsaavidt den historiske Del af Mormons Bog an-gaar og forsaavidt de i denne Optegnelse indeholdte Profetier og Lærdomme an-gaar, i Sandhed et Vidunder for denne Slægt, i hvilken vi leve; det er vid-underligt for mine Øjne, men maaſke mine Øjne ere ikke indrettede som andre Folks Øjne. For mig er den imidlertid en af denne Tidsalders største Vidun-dere. Jeg er meget vel bekendt med denne Bog, og jeg har maaſke læst den med større Omhyggeſlighed end nogen Aanden, som har levet i denne Slægt, og maaſke ti eller femten Gange oftere end nogen anden Mand har gjort. Da jeg var kun 21 Aar gammel havde jeg alle-rede i Løbet af nine to første Aars Be-kendtskab med Bogen læst den saa ofte, at jeg kunde op løse mange Dele af den udenad, ja, jeg kunde efter Hukommelsen gjengive Kapitel efter Kapitel, Side efter Side, med ligesaa stor Lethed, som jeg kunde læse det i Bogen, naar den laa aaben foran mig, og fra den Tid af indtil Nærvarende har jeg vedvarende læst den, uden at jeg har kummet opdage en eneste Modſigelse i hele Verket. Jeg har læst Forklaringer om den; jeg har læst hvad vore bitræte Modstandere, der have foretaget sig at undersøge Bogen fra først til sidst, have skrevet imod den. Jeg har gjort Forsøg paa at følge deres Argumenter med Hensyn til dens Ind-hold, men jeg har aldrig indtil denne Dag fundet en eneste Modſigelse i Bo-gen, uagtet det er 49 Aar siden jeg først læste den at kjende.

Kunne vi sige det samme angaaende den jødiske Bibel i dens nuværende Form? Hvad er det store Vaaben, som den jødiske Bibels Modstandere retter imod den. Fritænkeren siger: Jeg tror den ikke, fordi den aabenbart modſigter sig selv baade med Hensyn til dens Læ-

domme og Historie samt i flere andre Hen-ſeende." De Kristne læser den og for-ſøger at bevise, at der ingen Modſigelse findes, men med de Kristnes Bevisførelſe paa den ene Side og Fritænkerne paa den anden, tilſtaar Størstedelen af Men-nesteslægten, at der findes mange Mod-ſigeler, ikke fra de oprindelige Forſatte-res Haand, men saadanne, som have indsneget sig siden den blev streeven; de ere blevne indſørte ved Menneskenes Bisdom eller rettere ved Menneskenes Ugudelighed. Men modſiger ikke Mor-mons Bog de Lærdomme, som læres af Nutidens Kristendom? Jo. Der er stor Forſtel mellem Mormons Bog og de Lærdomme, som Mennestene lære i vore Dage, men der er ingen Forſtel mellem denne Bog og den gamle Kristendom. Vi kunne følge overalt i den vide Ver-den, iblandt de omtrent 400 Millioner saakaldte Kristne, og ngle undersøge deres Lærdomme for at faa en god og fuldkommen Kundskab om dem, og naar vi faa ere blevne aldeles fortrolige dermed, kunne vi tage Mormons Bog og sammen-ligne deres Lærdomme med det gamle Amerikas Bibel, og vi ville strax opdage en meget stor Forſtel, en væsentlig og ikke en ubetydelig Forſtel, en Forſtel, der ligger ved selve Roden. Det samme Resultat opnaas, naar vi sammenligner den nyere Kristendom med hvad der læres i det Ny Testamente. Hvor findes den Mand, som kan bringe Bibelen og den nuværende Kristenhed i Harmoni eller tilvejebringe Enighed mellem de tusinde forſkjellige kristne Troesbekjendelſer. Hvem er iſtand til at bevise, at det Ny Testa-mente stadfæster og forklarer Evangeliets gamle, uſorslaſkede Principer paa en tydelig Maade? Der kan maaſke høſt og her findes et eller andet Punkt hos de forſkjellige Troesbekjendelſer, der stemmer overens med det Ny Testamente, men hvor er

den Myndighed, som ligger ved selve Roden af Kristendommen? Hvor iblandt disse 400 Millioner Kristne findes en eneste Abenbarer, Profet eller inspireret Guds Mand? Man kan ikke finde ham, og dog siger den gamle kristne Lære, som er nedskrevet i Bibelen, at dette er en af de store Gaver, der ligger som Grundlag for Kristendommen. Kristendommen er bygget paa den, bygget paa Jesus, som var Kirkens store Abenbarer, samt paa Apostlene, som ogsaa vare Abenbarere, ligesaa vel som Jesus, og annamnede deres Abenbaringer formedelst den Helligaands Gave og Kraft og formedelst himmelst Inspiration. Kunne I finde en saadan Orden i Nutidens Kristendom? Gjør Nogen Fordring paa at have disse Gaver? Menneskene sige, at de ere imødvendige; de sige, at disse Gaver vare bestemte for Kristendommens første Tidsalder og at da Kristendommen engang var blevet grundfæstet, vare disse himmelste Gaver ikke længere nødvendige. Et saadant Argument frem sætte de næsten alle sammen, og hvor uenige de end ere med Hensyn til andre Verdomspunkter, synes de næsten alle uden Undtagelse at samstemme i, at der ikke længere er nogen Nødvendighed for Inspiration, Profeti, Abenbaring eller de andre hellige Gaver, som ledsagede Evangeliets Prædiken i gamle Dage. „Evangeliet er stadfæstet,” sige de, „vi behøvre ikke disse Ting“. Det vil sige det Samme som at disse Gaver ikke ere en Del af Evangeliet eller at Evangeliet er een Ting og Gaverne en anden, at Evangeliet blev stadfæstet ved Gaverne, men at Gaverne alligevel ikke tilhøre Evangeliet. De udgjør en Del af Evangeliet ligesaa meget som Tro, og ligesaa meget som Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse eller Hænders Paalæggelse for Modtagelsen

af den Helligaands Gave; og at gjøre Forsøg paa at adstille Evangeliets Befsigelser fra Evangeliet selv og derpaa kalde noget Andre Evangeliet, synes i højeste Grad urimeligt og taabeligt, og det er Noget, som den hellige Skrift ikke hænder noget til. Nu foreligger her ikke et Emne af mindre Betydning eller Noget, der ikke er af væsentlig Vigtighed, eller Noget, som kan betragtes med Ligegyldighed, men det er Noget, som staar i Forbindelse med selve Kristendommens Grundvold, thi disse Gaver er en Del af Kristendommen; Abenbaring, Inspiration og Profetiens Gave er en Part og en Del af det Evangelium, som lærtes af de gamle Apostle og Guds Menighed samt Fræseren selv, og naar Menneskene bortkaste disse Gaver, tilintetgjøre de Kristendommens Grundprinciper.

Hvad lærer Mormons Bog? Den kommer i ligefrem Modstrid til hele Nutidens Kristendom og gaar tilbage til det gamle Evangelium, saaledes som det blev prædictet for 1800 Aar siden; den paastaaer, at disse Gaver maa findes i Guds Kirke og Rige i enhver Tidsalder, ligesaa vel som de ydre Ordinancer og Ceremonier; den holdes fast paa, at disse Gaver udgjør en Del af det gamle Evangelium og maa give sig tilljende hvorfomhæft Evangeliet findes, og at naar de ophøre, saa ophører ogsaa Evangeliets rette Prædiken, og sande Troende, fra et bibelskt Standpunkt betragtet, ophører at eksistere.

Det synes nu ikke formuftigt til mig, at en saa ung og ulerd Mand som Joseph Smith, der var ubekjendt med Dagens særkisticke Theorier og Spørgsmaal, samt var opdraget til at arbejde haardt paa hans Faders Landsted, kunde formedelst sin egen Dygtighed være istand til at udpege den store Forskjel m ellem

Sæterne og den sande Kristendom, eller til at optræde i Modstrid til alle de nyere Religionssystemer og gjenoprette selve Grundprincipet, som er absolut nødvendigt for Kristendommens Tilværelse i de sidste Dage. Men Gud var med denne unge Mand. Han var ikke sin egen Læremester, han var ikke overladt til sin egen Dømmeraft med Hensyn til hvad Kristendom skulle være og hvad den ikke skulle være. Englen, som kom fra Himmelten og aabenbærede sig for Ynglingen, forstod sin Mission. Han forstod hvad Evangeliet var og skulle være; han forstod Johannes' Abenbaringer; han forstod, at disse Abenbaringer aldrig kunde opfyldes, medmindre en Engel blev sendt fra Himmelten i de sidste Dage med Evangeliets Budstab, som skulle forkyndes for Jordens Indbyggere, ikke til en liden Del af disse, ikke til nogle Faa eller til et eller andet ubekjendt Folk, men han skulle gjengive det evige Evangelium til Jordens Indvaanere for at det kunde blive forkyndt for alle Slegter, Sammer, Tungemaal og Folk. Han forstod Forhellen mellem den nyere og den gamle Kristendom. Og da det hellige Instrument, de Urim og Thummim, blev oplyst formedest Guds Kraft og tydeliggjorde de gamle Skriftegn paa Mormons Bogs Plader for denne Ynglings Øjne, da fremvistes paa en tydelig og isjnefaldende Maade Forhellen mellem Evangeliet i dets Renhed, saaledes som det blev prædiket i gamle Dage, og Menneskenes Lærdomme og Forandringer, som have været lært i Løbet af Apostasiens mange og lange Aarhundreder.

Hvormeget har jeg ikke gledet mig over denne hellige Optegnelse siden jeg var en Yngling paa 19 Aar! Jeg vurderer den —. Jeg var i Begreb med at ville fremkomme med en Sammenligning,

men jeg vil ikke sammenligne store, hellige og himmelske Ting, eller Noget, der er saa rent og saa vigtigt som Frelsningsplanen, med Nogenting af jordiske Beftæssenhed, da der virkelig ingen Sammenligning findes. Naar jeg betragter alle de jordiske Rigdomme samt denne Verdens Pragt og Herlighed, og jeg derpaa betragter Mormons Bog og Bibelen og saa havde Frihed til at vælge hvilket som helst, hvad mon jeg da vilde foretrække? Denne Verdens Pragt, Rigdomme og Herlighed vilde være som Intet, det vilde altsammen være lig en Drøm om Natten, naar et Menneske bliver forstyrret i sin Sovn, ikke ved Guds Aarid, men ved sine egne tanker og Indbildninger. Jeg vilde betragte det som Intet, som Forsængelighed og Daarstab, som Noget, der var en Guds Mands Kjærlighed og Beundring uoverligt, der som de skulle blive fremstillet for mig og sammenlignet med denne Bogs Ýpperlighed. Det er en Optegnelse, given til denne Slægt som en af Himmelens ýpperligste Gaver. Der findes ingen andre Bøger paa Jordens Overflade, der ere saa ýpperlige, som de Bøger, Gud i de forhellige Verdens Tidsaldere have givet, og af disse er Bibelen een og Mormons Bog en anden; og den Bog, som kaldes Bagtens Bog, indeholdende de Abenbaringer, som Herren gav igjennem hans Ejener Profeten Joseph i Løbet af de sidste 17 Aar af hans jordiske Løbehane, er en tredie. Disse Abenbaringer, disse Bøger ere kostbarere end det nærværende Livs Rigdomme, Riger, Herligheder og Ere, idet mindste til mig. Setter jeg mere Pris paa dem end paa mit eget Liv? Jeg vilde være min Fader og min Gud i de evige Verdenes uoverdig, hvis jeg skulle nægte at nedlægge mit Liv, dersom Herren skulle forde det af mig. Dersom jeg skulle frælse det for et Æje-

blik ved at fornægte Mormons Bog, der som jeg fornægtede Evangeliets Gaver eller nogen af de Åabenbaringer, Gud har givet og som ere offentliggjorte i Lærdommens og Pagtens Bog, dersom jeg gjorde noget Saadant, mon jeg da kunde bestue min Faders Ansigt uden at blusse? Kunde jeg tænke paa Gud uden at rydme af Skam? Kunde jeg tænke paa Nogenting, som er rent og helligt, uden at lide indvortes Sjæle-kvaler? Dersom jeg skulle være saa uatnemlig at fornægte Nogenting, som Herren har givet mig, vilde jeg gjøre mig selv uværdig til Guds Rige. Jeg haaber ydmigt og oprigtigt, at Herren ikke vil prøve mig i denne Henseende, thi jeg hænder Menneskets Skræbelighed. Jeg veed, at Mennesket har været svagt i alle Tidsalderne og jeg glæder mig ikke til nogen saadan Prøve. Jeg beder ikke for den og begjører den ikke, men dersom jeg nogensinde skulle blive bragt i en saadan Stilling, vilde jeg, med mine nærværende Føleller, med de Føleller, som har bessælet mig i mange Åar, sige frimodigt: „Kom Martyrdød, kom Oprændelse paa Baaret, kom hvilken som helst legemlig Lidelse og Tortur, som ugudelige og blodtyrftige Mennesker kunne opfinde, lad mig vælge dette og erholde evigt Liv hinsides Graven, men lad mig ikke fornægte Guds Værk.“ Hvorfor ere mine Føleller saaledes? Dersom jeg ikke vidste, at Mormons Bog var sand, vilde saadanne Føleller viiselig ikke findes hos mig, men hvis jeg simpelthen troede eller havde kun en delvis Kunstdæk om at Mormons Bog var sand, vilde jeg maa ske sige: „Mit Liv er dyrebart, lad mig frelse mit Liv, lad mig fornægte

Noget, som jeg ikke er forvisset om er Sandhed.“ Men det er anderledes, naar et Menneske har en saadan Overbevisning angaaende dette Værks Guddommelighed, som den jeg har, thi Herren aabenbarede det til mig da jeg endnu var en ung Dreng. Jeg haaber jeg aldrig skal gjen-nemgaa denne Prøve, men skalde den komme, haaber jeg at blive i stand til at op løfte mine Hænder til Himmelten og sige: „O Herre, giv mig Kraft til at udholde de Prøver og Lidelser, som skal komme, saa at jeg maa blive trofast til Døden“.

Er jeg den Eneste iblandt de Sidste-Dages Hellige, som har denne Følelse? Er der ikke Andre end Eders ydmige Broder, som er i Besiddelse af denne Kunstdæk? Jo, der ere Titusinder og Titusinder, dersom de sige Sandheden, og jeg har ingen Grund til at tro, at de ville bære falsk Vidnesbyrd. Der findes Titusinder, der vide, ligesaa sikker som de vide at de have en Tilværelse paa Jorden, at Mormons Bog er en guddommelig Optegnelse; de vide, at Bibelen er af guddommelig Oprindelse, samt at de Åabenbaringer, som blevne igennem Profeten Joseph og som nu findes i Pagtens Bog, ere sande; de vide dette med Sikkerhed. Vilde de være villige til at lide Martyrdøden dersor? Jeg tror de ville. Der kunde maa ske findes enkelte Individier nu, ligesom i gamle Dage, der vilde fornægte Sandheden og som for at frelse deres timelige Liv vilde forspilde deres Haab om evig Frelse, men den store Masse af de Sidste-Dages Hellige ere villige til at nedlægge deres Liv eller blive brændte, hellere end at fornægte deres Religion.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Vore gamle Folk.

I Stjernens indeværende Nummer vil Læseren finde en Beretning, tagen fra «Deseret News», om et meget interessant Tilsælbe i Saltkødalen. Vi hentyde til de gamle Folks femte aarlige Udsflugt den 8de Juli. Kirkens præsiderende Bisshop, Edward Hunter, der selv er en af Israels ældste Hædersmænd, tog i Forening med Brødrene Goddard og Savage umiddelbar Ledelse i at træffe Foranstaltninger for denne aarlige Fest til Fornøjelse og Opmuntring for de aldrrende Mænd og Kvinder fra Salt Lake City saavel som andre Steder.

Der findes i de Sidste-Dages Helliges Samfund et ualmindeligt stort Antal af gamle Folk, thi Efterlevelsen af Jesu Kristi Religion, der foreskriver Maadeholdenhed i alle Ting, har i Almindelighed et langt Liv til Følge.

Vi ville nævne to sjælsynlige Karaktertræk, som findes hos de Sidste-Dages Hellige i en betydelig Grad, nemlig: Agtelse for de værdige Gamle og Omsorg for de Unges Befærds. Hensigten med disse aarlige Udsflugter, der udelukkende ere arrangerede for de Gamle, er at bidrage til at oplyse og oplive deres Sind under deres Vandring fremad paa Livets nedadgaaende og stjæbnesvængre Sti hen imod de Retsfærdiges endelige Hvilested.

Hvor stor Agtelse burde vi ikke have for dem, hvis Hoveder ere kronede med Alderdommens hvide Løkker og som under deres lange og virksomme Liv have været tro og standhaftige i deres Forsvar af Sandhedens og Retsfærdighedens Principer. Disse Følelser burde endnu være varmere imod dem, som igennem Førfølgelser, Savn, Møje og Besværligheder have baaret Byrden af Guds Riges Anliggender, under deres lange Forbindelse med denne Kirke, som Herren har oprettet i disse sidste Dage. Alle gode Mænd og Kvinder, der have havt den Ære at stiftte Bekjendtskab med saadanne Veteraner og Kæmper for en ædel Sag, cerer og velsigner dem, Engle vaage over dem med et kjærligt Øje og den Allerhøjeste omstutter dem med sin Kjærligheds stærke Arm.

Emigranternes Afrejse.

Istedetfor den 30te, som tidligere anmeldt i Stjernen, afgik vort andet Emigrantefskab, bestaaende af 128 Sjæle, foruden 6 hjemwendende Missionerer, herfra København Lørdag Morgen den 28de August. Indstibningen paa Dampstibet „Otto“ gik for sig med den største Ro og Orden den foregaaende Dags Aften, og Emigranterne tilbragte saaledes deres første Nat ombord, medens Fartøjet endnu laa i Havnens. Alle de i Staden værende Zionsældster samt nogle faa Hellige indsandt sig ved Skibssbroen tidligt paa Morgenstunden for at byde Farvel til hære bortdragende Venner, og Kl. 5 $\frac{1}{2}$ gled Fartøjet sagte ud af Havnens. Eldste Jonas Halvorsen var blevet bestykket som Leder for Selskabet til Liverpool med

Eldsterne C. C. Asmussen og A. P. Rose som Raadgivere. De andre tilbagevendende Zionsbødre vare Anders Hansson, Ole Sonne og Peter Nielsen. 5 Individer vare afrejste til Liverpool to Dage i Forevejen, og Broder F. Swenson med Hustru og 5 Børn fra Göteborgs Konference afrejste til England over Kiel og Hamborg den 30te, forventende at træffe sammen med Selskabet i Liverpool. Disse i Forening med de 6 hjemvendende Missionerer forsgør Selskabet til 146 Sjæle.

Før den gode Orden og Fred, som gjorde sig gjeldende iblandt de mange Tilsfuerer ved Indstibningen af dette saavelsom vort forrige Emigrantselskab, og for den mod vore Folk beviste Imødekommenhed, overbringe vi det Københavnske Politi samt Udvandringssagent Hr. Hansen vor skyldige Tak. At ingen af Emigranterne blev fornærmede eller forurettede af Nogen, skyldes uidentvist for en stor Del disse Herrers Nærvoerelse og at de gjorde deres Pligt.

At Herrens beskyttende Haand maa være udraadt over vore Spænde, som nu have forladt os for at rejse til Zion, og at de maa have en behagelig Rejse over Land og Vand indtil de naa deres Bestemmelsessted, er vort oprigtige Ønske og Bøn.

Bore forrige Emigranter ankom lykkelig og vel til Ogden, Utah, om Aftenen den 28de Juli, efter en hurtig og behagelig Rejse igjennem Staterne. Et 4 Maaneder gammelt Barn døde paa Rejsen og blev begravet i Pittsburg.

Korrespondance.

Ephraim, Utah, den 26de Juli 1880.

Pref. N. WilhelmSEN.

Kjære Ven og Broder!

Før endelig engang at opfylde mit Øpste og en kjer Pligt, tager jeg nu Pennen for at give Dem og, om De synes, Stjernens Læsere et Par Linier fra denne skandinaviske Del af Utah. Sampe Dalen i Almindelighed og Ephraim i Serdeleshed, har flere Skandinaver blandt sine Indvænere end nogen anden Del af Utah, saavidt det er mig bekjendt, og Nordens Sprog og Seader ere derfor i en betydelig Grad bibeholdte blandt de Indvandrede og forstaade af den her oppoxende Ungdom. Danck tales meget i vore Forsamlinger, og undertiden falder Forsøget paa at tale det Engelske, idetmindste for de Eldres Bedkommende,

meget vanskeligt, men med alt dette herstår der dog som en Almindelighed gjenfødig Velwillie og Agtelse mellem de forskellige Nationaliteter, som udgjør Folket, og de højeste Embeder her i Dalen, baade kirkelige og borgerlige, ere bækkede af Skandinaver. Iførgaars fejredes Grindningsfesten om Pionerernes Ankomst til Saltfjordalen overalt i Territoriet. Her i Ephraim havde vi en stor Højtidelighed, der foretoges under Ledelse af skandinaviske Brødre. Med hvilke Følelser vi atter mødte under gamle Dannebrog og de smukke norske og svenske Flag, kan indlagte Sang muligvis tildeles give Dem et Begreb om. Foruden de tre omtalte Nationalflag, saa man det amerikanske, det engelske og det tyske, men her var det Brødre og Venner, som mødte til sammen for at yde Universal-

friheden og Freden sin Hyldest, og ved denne Demonstration tillige deres Erfjendtlighed for Pionerernes store Foretagende under deres inspirerede Leder Brigham Young. Utah, som det var i 1847, repræsenteredes af Br. Peter Hansen, som hørte en Vogn fuld af Orkesters vindbydende Begatation. Utah, som det er i 1880, repræsenteredes af Br. Jens Frost tilligemed hans Datter, der havde deres Vogn smykket og belæsset med Havens og Markens bedste Frembringelser — en behagelig Kontrast til Br. Hansens Befordring. Landmænd og Haandværkere fulgte efter i Vognne, og idet de vare i fuld Virksomhed, medens de hørte i Processionen fremviste de for os et smukt Billede af Industri; men skønnest og mest tiltalende af det Hele var dog den Del af Processionen, som dannedes af Utahs blomstrende Ungdom. Sundhed og Ustyld stod præget i de friske og livlige Børns Ansigtter — Frugten af Utahs eindommelige Egteslæbsforholde. Hvilket smukt Modbillede til vor Tids Usædelighed og Nedværdigelse!

Efter at denne interessante Procession havde paraderet gennem nogle af Byens Hovedgader, fortsattes Festen i en stor og pragtfuldt dekoreret Løvsal, hvor Sange og Taler baade paa Engelsk og Dansk blevne givne af forskellige ledende Mand i Dagens Land. Aftenen tilbragtes paa en behagelig Maade i Dans.

Ulagtet vor By tæller maaſte et Par tusinde Indvaanere, er her dog intet Arresthus eller nogen virkelig ansat Politistyrke, hvilket taler til Gunst for Ungdommen, om det ikke just anbefaler Byraadet. I den senere Tid har adskillige Grafald fra Kroen fundet Sted. Bestandig Fred og ingen Forfølgelse, i

Forbindelse med de gunstige timelige Omstændigheder, har uden Twivl lullet adskillige engang gode Brødre og Søstre i Søvn. Hvor træffende viser sig ikke Lignelsen om de kloge og daarlige Tomfruer! Nogle slettere Preddikanter, som ikke henregne sig til noget særskilt Samfund, have afholdt Førsamlinger hos en Apostat, Brændevins-Larsen almindelig kaldet, fordi han i Smug forsyner Ungdommen og Andre med spirituosa Drikke. De have vundet enkelte tilhængere og saaledes ser man at Verdens Børn elster sine Egne. Men Rigets Børn altid kan siges at gjøre det Samme? Der fortelles, at ved en vis Lejlighed, da to af disse Sjælefangere vare indbudte til Maaltid i et privat Hus og der som sædvanligt gjordes Anretning for det forventede Antal Bordgæster, forlangte en af de fromme Herrer en extra Tallerken med Kniv og Gaffel bragt tilstede. Paa Spørgsmålet om hvem der ventedes, svarede han med opløftede Øjne: „Den hære Jesuſ.“ Dette er i det Mindste et Eksempel paa den Land, som bessæler disse fariske Proselytmagere under deres Virksomhed, men hvorledes selve ensfoldigste blandt dem, som engang have troet og nydt Glæde under Indflydelse af Nabebaringens Lys, kunne hildes i noget saa barnagtigt, er mig en Gaade.

Det glæder mig overmaade at høre om Værkets stadige Fremgang i de skandinaviske Lande under Deres Ledelse; maa Herren velsigne Dem og deres trofaste Medarbejdere, er min inderlige Bøn.

Deres Broder i Pagten,
C. C. M. Christensen.

De gamle Folks femte aarlige Udsigt.

(Fra «Deseret News»)

Torsdag den 8de Juli om Morgenens Kl. 7½ befandt Bisshop Edward Hunter og Medhjælpere sig ved Utah Vestbanens Station. De agtværdige Gamle, der bragtes tilstede i forskellige Slags Kjøretøjer, begyndte omtrent samtidig at forsamle sig, og efter at Alle havde indtaget deres Sæder, forlod Toget, der bestod af fire aabne og fire almindelige Passagervogne samt otte aabne og to tætte Fragtvogne, Stationen Kl. 8. 20 Min. Med Selskabet fulgte President John Taylor og Apostlen Wilford Woodruff. Det 7de Wards Sangkor og Musikkorps, der frivilligt havde tilbudt sin Tjeneste i Dagens Anledning, var ogsaa med.

Efter en behagelig Kjørsel ankom Selskabet omtrent Kl. halv ti til Black Rock, hvor det saluteredes med en livlig Velkomsthilse af Grantville Musikkorps, hvis Medlemmer netop havde modtaget deres ny Uniformer og Blæseinstrumenter, der tilsammen havde kostet over 1000 Dollars, fra Staterne. Korpset var for første Gang ude under Broder James Ratcliffs duelige Ledelse og fremviste et imponerende Udsigende. President J. M. Lyman var i Forvejen ankommen og var ved Hjælp af et livligt Selskab Mand ifærd med at opføre en midlertidig Bygning eller Bowery til Beskyttelse mod Solen, tilligemed Sæder, Borde osv., af Bredder, Sejldug og andre Materialier, som de havde bragt med sig fra Toole. Forfriskninger, saasom The, Limonade osv. blev omdelt saa hurtig som muligt og Bordene bleve besatte med mange Slags Spisevarer, der vare blevne tilberedte for Lejligheden. Derefter begyndte det 7de Wards Musikkorps under Br. William Fosters Ledelse at spille en

livlig Dansmelodi; en passende aaben Plads blev dannet, hvorefter Fader Colborn, 79 Aar gammel, Søster Eastham fra Grantville, 73 Aar, Samuel Neslen fra Salt Lake City, 73 Aar, Amos McBride fra Grantsville, 84 Aar, og den blinde Wm. Jenkins fra det 16de Ward, 72 Aar gammel, viste sig den ene efter den anden og dansede livlige Hornpipes og andre Slags lyftige Danse til stor Fornøjelse for alle Tilstedsvarende.

Kl. 1 om Eftermiddagen blev der afholdt Forsamling i det rummelige Bowery. Sangen: «The Merry Mormons» blev assingen af Broder William Foster. Son af Broder Chapman. Bisshop Edward Hunter talte til Forsamlingen i nogle faa Minuter paa en særdeles faderlig og bærende Maade og sluttede med at bære et kraftigt Bidnesbyrd om Guds Værk etc. Broder Beers fra det 10de Ward sang derefter «The Down Hill of Life», en bekjendt Sang, der siges at være over 100 Aar gammel; han blev tilkjendt et Par Morgenko som Belønning derfor. Den ældste Dame i Selskabet, nemlig Søster Levisage fra Salt Lake City, 93 Aar gammel, blev fremkaldt; hun holdt en fort Tale og sang en Del af Salmen «How firm a foundation»; som Belønning modtog hun en Parasol. Samuel Neslen sang derefter «King of the Cannibal Islands» og erholdt som Gave en Lenestol, der overraktes ham af Broder Dimwoody. Den ældste Mand i Selskabet blev anmodet om at komme frem. William Wilding fra det 17de Ward, 97 Aar gammel, viste sig og blev skenket en Dollar i Penge og en Flaske Vin. En Duet (tostemlig Sang) «We've lived and loved together» blev der-

ester affjungen af Broder og Søster Moss fra det 11te Ward; de erholdt som Bepræmning en Kjole og en Flaske Vin.

Efter en enstemmig Opsordring fremstod Præs. John Taylor og talte til Forsamlingen nogle faa Minutter. Han følte sig meget glad over at møde med de Tilstedeværende og sagde, at Udsflugter af denne Slags vare meget gavnlige, thi der vare mange „Halvårsfjærds“ i Israel. Han talte om de Velsignelser, vi nyde som Følge af Evangeliets Gjengivelse i disse vore Dage, ogsagde, at Enighed burde være vort Valgsprog, og da skulde alt blive vel med os baade i Tid og Evighed. Han velsignede derpaa Folket og dem, som havde arrangeret denne Lyfttur og foreslog at der blev udbragt et Leve for „de Gamle i Hjemmet“, hvilket fikte og til Gjengjeld udbragtes et Leve for Præsident Taylor.

Broder C. R. Savage sagde, at vi burde takke saadanne Mand, som Broder Riter, Bestyrer for Jernbanen, Brødrene Hooper, Jennings, Teasdel, Brødrene Walker, Hyde og Taylor fra Black Rock og andre Kjøbmænd samt private Individer, baade „Mormoner og ikke-Mormoner“, for deres Gavmildhed i at yde af deres Midler, hvorved Komiteen blev i stand til at ordne denne Udsflugt, bortgive Præmier og gjøre denne Foranstaltung, som de nyde, til en Mulighed. Han takkede Præsident Lyman og Brødrene, som havde bidraget til at gjøre dem Altting saa behovent, og udbragte et Leve for „Republikken Tooele“, hvilket blev besvaret paa en hjertelig Maade.

Den blinde Wm. Jenkinson, 72 Aar gammel, sang «John, the Sailor» og fil som Bepræmning derfor en Dollar og en Pakke The. Han havde i 33 Aar haft stædig Ansættelse ved den store Nordvestbane i England og førte i flere Aar

Expressoget fra Holyhead til Liverpool, i hvilken Tidsperiode han mødte med det Uheld, som berøvede ham Synet.

Broder Goddard gjorde derefter opmærksom paa, at Alle, som ønskede at vende tilbage til Staden, kunne afrejse med Toget, som vilde afgaa Kl. 2 eller om nogle faa Minutter, men et andet Tog skulle afgaa om Aftenen Kl. 6 $\frac{1}{2}$. Nogle Faar rejste hjem.

Forskriftninger blev derpaa omtalte, hvorefter Mange benyttede Lejligheden til at tage et forsiktigende Bad i den stille Saltsøes Vand, medens Andre tilbragte Tiden i fælleslig Samtale osv.

Kl. 4 $\frac{1}{2}$ forsamlede man sig atten og det 7de Wards Musikkorps spillede en af dets livlige Numre. Broder Wm. Foster sang «When there's love at home», og Musikkorpsets Medlemmer deltog i Koret. Bon af Broder Z. Snow. Derefter sang man «Hearts and Homes». Den ældste Dame fra Tooele City blev fremkaldt, Søster Gowan, 93 Aar gammel, traadte frem og blev skjænket en Lænestol af Brødrene Barratt. Søster Sabine fra det 20de Ward blev skjænket en Sæk Mel, fordi hun i over et Aar ikke havde modtaget et eneste haardt Ord af hendes Mand. Broder Sabine, som var nervørende, stadsfestede Sandheden heraf. Madame Williams, den ældste Dame fra Grantsville, 82 Aar gammel, blev givet en Parasol og en Kjole. Den ældste Dame, der ikke ejede en Thekhedel blev anmodet om at vise sig; en 81 Aar gammel Kone kom frem og hun modtog en saadan som Gave.

Catherine Wilson fra E. T. City, 77 Aar gammel, der var den ældste tilstedevarende Dame, som havde trukket en Haandkarre over Sletterne, blev skjænto Præmier. Daniel England fra Tooele, 81 Aar gammel, der var den ældste

Mand, som havde trukket en Haandkarré gjennem Ørken, modtog en Hat som Gave. Den ældste af Søstrene Free fra Salt Lake City blev skænket en Parasol og en Kjole og den yngste en Parasol for at have tilvirket Halsbaand af hjemmeavlet Silke. Søster Higbee, den ældste tilstedevarende Dame, som kom til Dalen i September 1847, blev af Broder Heber J. Richards givet en Ordre paa tre Dollars.

En af Dagens interessanteste Stykker var Afsyngningen af «My dear old wife and I» af Broder W. C. Dunbar; han sang den fortrinligt og foretog saadanme passende Bevægelser i Forbindelse med den, som fulgte flere af de Tilstedevarende til at tænke paa de mange behagelige Timer, de havde nydt i forbundne Åar ved at lytte til ham i Selbstabs-Hallen, Theatret og paa andre Forlystelsessteder.

Forsamlingen sang «Praise God» etc. Tak sigelse af Broder Geo. Goddard.

Forfriskninger bleve nu atter omdelte, hvorefter Alle begyndte at gjøre Forberedelser for Hjemrejsen. Medens de Gamle vare iferd med at tage Plads i Bognene, hørte Grantsvilles Musikkorps op til Toget i deres Musikvogn og spillede «Auld Lang Syne» og Kl. 6½ rejste Selstabet tilbage til Staden, hvor Kjøretøjer vare i Beredskab til at bringe de gamle Folk hjem.

Fra Toolee vare 21 Personer tilstede, som vare over 70 Åar gamle, og 127 Andre; et Par havde levet sammen i 57 og et andet i 52 Åar. Fra Grants-

ville vare tilstede omtrent 75 Personer af hvilke 10 vare over 70 Åars Alderen.

Det Hele gik meget fredeligt til og alle Tilstedevarende glædede sig overmaade meget. Bislop Hunter, Komiteen, W. W. Miter, Utah Vestbanens Bestyrer, og Arbejderne paa Banen, samt Brødrene Hyde og Taylor fra Black Rock gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt, for at Udsflugten kunde faa et helligt Udfald, hvilket den i Sandhed havde.

Grantsville Hørumusikkorps samt det 7de Wards Vokal- og Instrumentmusik, fortjene særlig Omtale for deres behagelige Melodier og smukke Sang i Dagens Løb.

I blandt Selstabet fra Grantsville lagde vi Mærke til Broder Amos McBride, er en Søn af Broder McBride, der blev sønderhugget ned en Kornle under Blodbaddet ved Hauns Møller. Ogsaa Søster Prudence Fairchild fra samme By; hun var med igjennem alle Missouriforsøgelserne, under hvilke hendes Mand forlod hende, hvorpaa hun, hørende sin egen Bogn, rejste med fire Børn en Bejlængde paa 900 Mile (eng.) og naaede senere til Nauvoo; hun ankom til Saltdalen i 1852. Hun er rast og stærk, uagtet hun er over 80 Åar gammel, og glæder sig i Evangeliet.

Denne Dag og Lyttur vil længe holdes i Kjær Grindring af Alle, som deltog i Tilfældets Fornøjelser, og vi lykønske nu alle Deltagere i Anledning af den behagelige Tid, som vore gamle Folk havde paa deres Udsflugt til Black Rock i 1880.

Ligesom usund Lust er skadelig for en god Konstitution, saaledes er slet Selstab skadeligt for et godt Nygte.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Ældste George Reynolds.)
(Fortsat fra Side 320.)

Nephi, en Søn af Hælaman den Yngre.

Nephi er en af de største Profeter, som nogensinde har betraadt vor Jord-bund og til hvem den Almoechte nogen-sinde har aabenbaret sin hellige Billie. Han levede gennem Størstedelen af det første Aarhundrede før Kristus og blev borte fra Meunesenes Kunctslab en kort Tid før Messias kom som Barnet i Bethlehem. I Mormons Bog omtales han først i Aaret 44 f. Kr. som den ældste af Hælamans to Sønner, da Lehi var den yngre. Disse to Brødre synes at have været uadskillelige i deres Livstid; de omtales næsten altid som Medarbejdere i det store og ofte besværlige Missionss-arbejde, som blev foretaget for baade Nephiternes og Lamaniternes Frelse. Der findes ingen Beretning med Hensyn til Nephis Fødsel, men da hans Fader døde i Aaret 39 f. Kr. efterfulgte han ham som Overdommer, hvilket Embede han beklede med Verdighed og dgmte med Bisdom og Retfærdighed i omrent ni Aar, da han paa Grund af Folkets Ugudelighed nedlagde Embedet og Cezo-ran blev ved Folkets Stenme valgt til at indtage hans Plads i Aaret 30 f. Kr.

De Aar, i hvilke Nephi regjerede som Overdommer, vare en af de mør-kestede Tidsperioder i Nephiternes Historie. Paa Grund af deres Stolthed og Ugude-lighed overlod Herren dem til sig selv, og de blev svage ligesom Lamaniterne, Mand for Mand. Naar Krig blev er-fløret gik Sidstnævnte næsten altid af med Sejren, fordi de vare de mest talrige. Førgjæves kæmpede Nephiterne for deres Hjem og deres Friheder, thi de maatte allevegne fly for Lamaniternes Hærstarer,

fra Stad til Stad og fra Land til Land. Stæderne Manti, Gideon, Cumeni, Moroni, ja selv Barahemla faldt i Fjendernes Hænder. Ejeller endte Krigen med at de blodtørstige Lamaniter gjorde sig lystige i Hovedstaden Taarne og Paladser; den sejrende Hær rykkede videre fremad og de nephitiske Forsvarere blev allevegne slagne og drevne, indtil enhver By og Stad og alle faste Taarne og Fæstninger fra Melef til Moreni og fra Manti til Overflødigheden (Bountiful) vare fyldte med de vilde, mørke og bar-bariske Lamanittrigere. Ikke et eneste Sted kunde findes paa hele det sydlige Kontinent, hvor Nehephiternes Soldater kunde byde Fjenden Trods eller beholde deres Stilling. Barahemla med dets hellige Forbindelser, dets herlige Templer, hvor det daglige Offer uophørlig fore-toges, dets prægtige Paladser, dets stjålne Bygninger, dets Domstole, hvor Overdommeren med næsten en Konges hele Storhed og Myndighed sad for at haandhæve Lovene — denne deres Yng-lingsstad, deres Civilisations Centrum, deres højeste Præstedommes Sæde vare i Hænderne paa deres følesløse, ubarm-hjertige og barbariske Fjender. Og Fæ-ren var endda ikke tilende; i største Hast byggede de en Stække Fæstningsværker tværs over Landtungen Panama fra Hav til Hav, thi deres Sejrherrers utal-lige Hære trængte sig fremdeles nordpaa. Disse Fæstningsværker gjorde Nutte; de standede den barbariske Ørges videre Fremstrid mod Nord og de lamanitiske Anførere lod sig øje med Erobringten af et Kontinent. Fra Panama til

Terra del Fuego havde de nu vilkaarligt Herredømme.

Disse vel fortjente Ulykker bragte Nephiterne idetmindste tildeles til deres fulde Bevidsthed, og de begyndte at omvende sig. Nephi, Lehi og deres General Moronihah tog Fordel af denne Forandrings i deres Folkeser og begyndte at prædike med stor Kraft samt profeterede om videre Ulykker, der visselig vilde ramme dem, hvis de ikke forbedrede deres Liv. Efter en Tids Forløb troede Moronihah at de havde ydmyget sig saa meget, at Herren etter vilde staa dem bi, hvorfor han endnu engang vovede at ansøre sine Krigere imod Lamaniterne. Lidt efter lidt tilbageerobrede de deres tidligere Besiddelser, indtil de havde indtaget alle deres nordligste Steder. Lengere end dette turde Moronihah ikke vove at gaa, thi Folkets Liv var ikke tilstrækkelig forbedret og de havde endnu ikke omvendt sig af deres ganske Hjerte. Derfor besluttede han at vente til en bedre og lykkeligere Tid, naar Folket fulde fuldkommen have omvendt sig fra deres Synder, saa at han i Israels Guds Styrke kunde lede den frem mod Fjenden til Sejr. Staden Barahemla forblev derfor i Fjendens Besiddelse.

Da Nephi trak sig tilbage fra Dommerrådet, var det hans Hensigt at hellige hele sin Tid til at prædike Evangeliet, og i Forening med hans Broder Lehi begyndte han sin Virkomhed i Overshøgheden, den nordligste Stad paa det sydlige Kontinent, og fortsatte sit vigtige Arbejde sydpaa gjennem hele den Del af Landet, som fandtes i Nephiternes Besiddelser. Derfra rejste de to Brødre videre til Barahemla, hvor de fandt mange frafaldne Nephiter, for hvem de

forkyndte Guds Ord med stor Kraft. Et stort Antal af disse besejdede deres Synder, blevne døbte til Omvendelse og vendte sjæblikkelig tilbage til deres Brødre for om muligt at erstatte dem for den Uret, de havde tilføjet dem, og give saadan Oprejsning, som stod i deres Magt. Mange af Lamaniterne anammende ligeledes Sandheden med Glæde og ikke mindre end otte tusinde af dem blevne døbte i Barahemla og Omegn.

Fra Barahemla rejste Nephi og Lehi mod Syd til Nephis Land, hvor de blevne tagne tilfange af en Hær Lamaniter og fastede i det selv samme Fængsel, hvor Kong Moosias Sønner tidligere sad indespærrede. Her blevne de af deres vilde Forsølgere behandlede paa en højst umenneskelig Maade; Føde blev dem nægtet og man besluttede at dræbe dem. Da Embedsmændene, som varne blevne bestikkede til at sætte denne grusomme Dom i Udsprælse, ankom til Fængslet, fandt man de to Profeter omringede som af en Glødsøje. Dette Syn forfærdede dem, og de turde ikke gjøre Forsøg paa at iværksætte deres Ordre, men af Frygt for at blive brændte, trak de sig tilbage fra at lægge Haand paa Fangerne. De opdagede at de to Brødre stode uskadte og uforværdede i Midten af de opstigende Gløflammer. Nephi og Lehi, som blevne modige paa Grund af de lamanitiske Embedsmænds Skjælven, stod derefter frem og forklarede for dem, at det var formedest Guds Kraft at denne forunderlige Ting var set, og at Herren havde gjort det for at de kunne lære at forstå, at Ingen kunde skade hans Tjenere, thi hans almægtige Arm var udrakt til deres Beskyttelse.

(Fortsl.)

Skandinavisk Enhed, Frihed og Broderstab.

Tredive Ensinde Skandinaver repræsenterede i Processionen under Højtidelighederne til Grindring om Pionerernes Afgang til Saltsødalen den 24de Juli 1847.

(Melodi: Danmark, dejligt Vand og Bænge, osv.)

Nordens dørver Sønner mørde
Under gamle Flag,
Ikke dog som før at bløde
For en Kongesag;
Det er Fredens Fest vi sejre
Nu med Fryd i Zions Lejre,
Anglo-Saxo-Gotha-Stammen
Her er voget sammen.

Nordens Styrke syntes knækket
Friheds Baunen slukt,
Men da Folket saa blev vækket,
Lyste Baunen smukt,
Lyste over Bjerg og Dale,
Lyste frem ved Daad og Tale.
Lyset fra det høje Norden
Endnu glæder Jorden.

Driftig Nordens Sønner gjæsted'
Mangen fremmed Strand,
Og paa fjærne Kyster føsted'
Snækkerne island;

Dog ej Vinland kunde skjule
Mindet om det gamle Thule,
Nornen kaldte dem tilbage,
Hjem de maatte drage.

Fædres Vinland, frit og herligt,
Gav os Gud igjen,
Nordens Ephraim han kjærligt
Kaldet har derhen,
Lusinder af Nordens Sønner
Frimeands Hjem med Fred paastømer,
Priser ham som Baunen tændte,
Da han Lyset sendte.

Medens Fædres Daad vi hædre,
Handle ogsaa vi,
Og som vore ødle Fædre
Staa hinanden bi.
Sandheds Banner højt vi bære,
Vi vil ingen Trælle være,
Broderbaand os sammenknytte
Og mod Bold beskytte.

Tre Gange Hurra! —
C. C. N. Christensen.

Dødsfald. Johanna Katrina Löfgren, Hustru til Eldste P. A. Löfgren, der for Tiden er paa Mission i Sverige, døde i Huntsville, Utah, den 23de Juli 1880. Af døde var født i København den 5te Maj 1845 og døde med fuld Tro paa Evangeliet i håbet om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Tale af Eldste Orson Pratt	353.	De gamle Folks femte aarlige Udsugt	363.
Redaktionsbemærkninger:		Almas Familie	366.
Bore gamle Folk	360.	Skandinavisk Enhed, Frihed og Bro-	
Emigranternes Afræsse	360.	derslab	368.
Korrespondance	361.	Dødsfald	368.

København.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorenzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording.